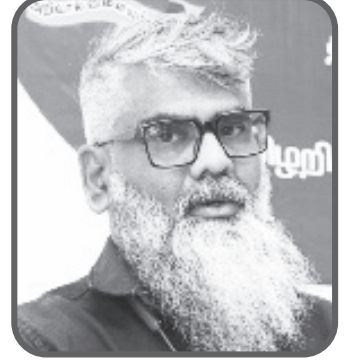

சமய அமைப்பு விதிகள்: ஒரு சடலக்கூராய்வு

பேராசிரியர் மணி கோ.பன்னீர்செல்வம்

(உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை)

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

எல்லாவற்றையும் வேதத்தில் புதைத்துக் கொள்ளுகிற ஒரு செயல்பாட்டை இந்துத்துவர்கள் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். வேதம் தான் தொன்மையானது, தொடர்ச்சி உள்ள தனிப் பிரதிநிதி என்று வல்லடியாக உரிமை பாராட்டப் படுகிறது. மற்ற எல்லா தத்துவங்களையும் கோட்பாடுகளையும் வீழ்த்திவிட்டு, நிலைத்து நிற்பதற்கான தொடர்முயற்சியில் இது எப்போதும் முன்னெடுக்கப்படுகிறது. பல்வேறு சிந்தனைகளை உடைய இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் ஒரே நாடு, ஒரே பண்பாடு என்கிற நடவடிக்கை மூலமாக, ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறது.

இந்த வேதப் பண்பாட்டைத் தான் புரட்சிக்கவிஞர் தன் படைப்புகளில் அம்பலப்படுத்துகிறார். பாரதிதாசனின் இலக்கிய அறிவுத்துறைச் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் அவர் காலத்திய தமிழர்களின் மீது திணிக்கப்பட்டிருந்த பார்ப்பனியத் தேசியத்தின் மீதான எதிர்ப்பே ஆகும். வழிபாட்டுக்குரிய இந்து சமயமென்பது பாசிச அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குகிற இக்காலத்தில், இக்கட்டுரை பாரதிதாசனின் படைப்புகளின் வழியாக அதனைக் கூராய்வு செய்து பார்க்கின்றது.

இந்தியா என்கிற தேசத்திற்கான சிந்தனை விதைகள் வேதங்களே?

தேச நிர்மாணத்துக்கான சிந்தனை தாதுப் பொருட்களை வேதம் X அயலவர் (பிரிட்டிஷ்) என்கிற சிந்தனை முரணிலிருந்து உருவாக்குவதே இந்துத்துவ வரலாறு எழுதியலாளர்களின் தேசக் கருத்துருவாக்கம் ஆகும்.

ஒரு தேசத்திற்கான முன்நிபந்தனையாக ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் முன்வைத்து, நெடுங்காலமாகத் தொடர்ந்து வருகிற சிந்தனைப் பள்ளி என்றொரு தகுதிப்பாட்டை, வேதம் தான் அத்தொன்மைத்தொடர்ச்சி உள்ள தனிப் பிரதிநிதி என்பதாக ஆரிய வர்ணாசிரமவாதிகள் பெற்றுக் கொண்டதும், அச்சிந்தனையின் கால

ஓட்டத்தில் மற்றெல்லாச் சிந்தனைப் பள்ளிகளையும் வீழ்த்திவிட்டு நிலைத்து நிற்பதாக நவீன வரலாறு எழுதிக் கொண்டதும், அதனையே கல்வித்துறைக்கான பாடத்திட்டமாக நிலைநிறுத்தியமையும் தான், பல்வேறு விதமான சிந்தனைப் பள்ளிகளை உடைய புவிப்பரப்பை ஒற்றைத்தேசமாக இறுக்கிக் கட்டும் நடவடிக்கையை வெற்றி பெறச் செய்தது. அதனை எதிர்த்து வினையாற்றும் நெருக்கடிக்குப் பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கத்தை நெட்டித் தள்ளியது. அவ்வியக்கத்தின் இலக்கிய அறிவுத்துறையின் முகப்புச்சேனையே புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் ஆவார்.

பாரதிதாசனின் இலக்கிய அறிவுத்துறைச் செயல்பாடுகள் அனைத்துமே, நிகழ்காலத்தில்

தமிழர்களின் மீது திணிக்கப்பட்டிருக்கிற ஒரு 'பேரரசுத் தேசியத்தின்' மூலத் தத்துவமாக விளங்குவது 'வேதங்களே' என்கிற பெருங்கதையாடலை எதிர்கொள்ளலே ஆகும்.

பல்வேறு இனங்கள் புழங்குகிற ஒரு நிலப்பரப்பில் ஓர் இனம் தன்னைத் தானே பூர்வீகமானவன், பெரும்பான்மையைச் சார்ந்தவன் என அறிவித்துக் கொள்ளும் அடாவடித்தனத்தை, அதற்குரிய நியாயங்களை வழங்கும் வேதங்களை எதிர்கொள்ளாமல், எதிர்கொள்ள முடியாது என்பதையும், அந்த இனப் பூர்வீகம் பெரும்பான்மை வாதத்தின் அடிப்படையில் உருவான பேரரசுத் தேசியத்தையும், அதன் விளைவாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ள அடிமை மக்கள் தொகுதியையும், அதன் பயனாக உருவான நைந்துபோன குடிமை வாழ்வையும் சீர் செய்ய முடியாது என்பதாக அவர் விளங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

பாரதிதாசன், வேதங்களில் எதிர்கொள்கிற கருத்துத் தொகுதி என்பது நிகழ்காலப் பேரரசுத் தேசியத்தை எதிர்த்தே என்பதைச் சமகாலச் சான்றுகள் மூலம் உறுதிப்படுத்தலாம்.

அரசமைப்பு அவை விவாதத்தில், பேரரசுத் தேசியத்திற்கும் மொழி இன மேட்டிமைக்கும் (ஆரிய சமஸ்கிருத) எந்த அளவு தீவிரச் சார்பாக நின்று, பல்வேறு உயர்சாதி பிரதிநிதிகள் கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள் என்பதற்கு, தேசியச் சார்பு இலக்கியவாதிகளின் ஆக்கங்கள் சான்றாக இருப்பதைக் காணலாம்.

ஆரியர் குடியேற்ற வருகைக்கு முன் சிந்து, பஞ்சாப் பெருநிலப்பரப்பில் தாசர்களின் ஆட்சியே நிலவியது என்றும், 'தாசன்' என்ற சொல்லுக்கு முதலில் ஏற்கப்பட்ட பொருள்கொடை வள்ளல் என்பதாகவும், அத் தாசர்கள் நாவலந்தீவின் உயர்குடித் தோன்றலாகும் என்னும் குறிப்பைப் பாளிமொழி ஆராய்ச்சியில் உலகப்புக்கழ் பெற்ற தருமானந்த கோசாம்பியின் 'பகவான் புத்தர்' எனும் நூல்வழிச் சுட்டுகிறார் பாரதிதாசன். (வந்தவர் மொழியா?

செந்தமிழ்ச் செல்வமா? 1980:66) இனப் பூசலுக்கு உரிய காரண-காரியத் தீர்வை, மானிடவியல் மற்றும் சமூக வரலாற்று நோக்கு நிலையில் அணுகினார் புரட்சிக்கவிஞர்.

'ஆரிய வருகை' என்று இந்துத்துவ வரலாறு எழுதியலாளர்கள் குறிக்கும் குடியேற்றம் என்னும் வரலாற்று நேர்வினை, 'நாவலந்தீவின் நடுவில் இரண்டு உலகம் உண்டு. ஒன்று மூவேந்தர் கொடி பறந்த முத்தமிழின் நலம் சிறக்கத் தேவையெலாம் கொண்ட திராவிட உலகம். ஆ-ஓட்டி ஆத்-தின்னும் ஆ+இரியர் (மாடு ஓட்டி வருதலும், அதை உணவாகத் தின்னுதலும்) ஆரிய நாடு மற்றொன்று.' என்று குறிக்கிறார் (இசையமுது, 1952, பா.க, 1013). சிந்து நதிக்கரை தொடங்கி, கங்கை நதிக்கரை வரை இந்தக் குடியமர்வு அமைவற்றது. ஆரியரின் அகற்சி அதன் பிறகே நாவலந்தேயம் முழுவதும் நிகழ்ந்தேறியது.

ஆரிய வருகைக்கு முன் தமிழர்களே இந்நாட்டை ஆண்டனர். இன்றைய தென்னாட்டுத் தமிழர்கள் தாம் விந்தியம் வரை பரவி, குடி அமர்ந்து அழகு செய்தவர்கள். அதற்குப் பின்னர் தான் ஆரியர் என்போர் இங்கு வந்து குடியேறினர். வெள்ளை உடம்பு காட்டுதல், வெறும் வாக்குநயம் காட்டுதல் என்பதாக, பிள்ளைக்குக் கனி தந்து காதுகுத்துதல் போலத் தம் கொள்கையைப் பரவச் செய்தனர். இந்த ஆரியர் கால்நடையாக வந்து விந்தியத்தின் கீழ்ப் பகுதியில் தங்கினர். அவ்வாறு தங்கித் தங்கள் வாழ்வையும் மொழியையும் தமிழை உரைகல்லாகக் கொண்டு ஒழுங்கு செய்தனர். அங்கிருந்த ஆரியர் சிற்சிலர், வடபால் இருந்து படிப்படியாகத் தென்பால் வந்து குடமலைச் சாரல் அடைந்தனர்.

வரலாற்றுக் காலக்கட்டத்திற்குள் குடகு எனும் தென் நிலப்பகுதியைச் சார்ந்து ஆரியரின் அகற்சியைக் குறிப்பாக நிலைநிறுத்திக் காட்டுவதற்குச் சிறப்பான காரணங்கள் உண்டு. அவை முறையே: சமண மதத்தவரின் சங்கம் எனும் அமைப்பு வச்சிர நந்தியை தலைமையாகக் கொண்டு இயங்கிய போது,

மொழியைச் செம்மை செய்தல் மற்றும் மெய்யியலை ஒழுங்கு செய்யும் இருபெரும் பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்தனர் என்பதை அறிகிறோம்.

இதை ஒட்டியே, வடபுலத்தில் இருந்த ஆரியரின் அகற்சியைத் தென்புலத்தில் குடகுப் பகுதியோடு தொடர்புபடுத்தும் போக்கு, வைதீகச் சமய இலக்கியங்களில் மிகுவதாயிற்று. இத்தொன்மங்களின் மனித வடிவ வெளிப்பாடே அகத்தியன் எனும் கதை மாந்தன் ஆவான். சமய சங்கத்தினர்க்கு இணையாகத் தமிழ் எனும் மொழியைச் செப்பப்படுத்தவும் காவிரி எனும் உணவு விளைவுக்கு ஆதாரமான ஆற்றை விடுவிக்க ஈசனால் அனுப்பப்பட்டவன் என்பது சைவ பன்னிரு திருமுறைகளில் காணக் கிடைக்கக்கூடிய இலக்கியக் கருத்துப் பதிவாகும்.

குடமலை தன்னைக் (புராணிகமாக) குடமுனி என்றனர். ஆரியர், சீரிய தமிழில் அறிவும் பெற்றனர். அதிகாரத்தால் நாடொறும் சூழ்ச்சிகள் விளைத்தனர். இடை/கடை/முதற் பெருங் கழகம் ஆகிய யாவற்றிலும் தம் பெயர் ஏற்றித் திராவிட இனத்திற் சேர்ந்தோர் போலக் காட்ட முயன்றனர். (பா.க.ப. 786)

இவ்விடத்தில் இக்குறிப்பானது, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் தந்த கால்டுவெல், அகத்தியர் குறித்த குரேவ் தொகுத்த சில செய்திகளோடு ஒப்பிட்டால் சில மெய்மைகள் புலப்படுகின்றன. ஆரியக் குழுக்களில், முக்கியமாக வட இந்தியாவில் இருந்து வந்த குழுக்களின் தாக்கம், தாமிரபரணி ஆற்றங்கரையில் கொற்கையைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட பாண்டிய நாட்டில் செழித்திருந்த பழமையான திராவிட நாகரிகத்தில் கலப்புற்று, அந்த ஆரிய நாகரிகம் வேகமாக வளர்ந்தது. இவ்வாறு வந்த குழுக்களின் முதல் அல்லது முக்கியக் குழுக்களின் தலைவன் அகஸ்தியன் என்ற ஒருவனை அறியமுடிகிறது. இந்த ஆரிய மரபினரான அகஸ்தியன் இந்தியாவின் தென் பகுதியில் ஆரியப் பண்பாட்டையும் அறிவையும் பரப்பும் நோக்கில் வந்தவன் என்னும் உண்மையைப் பாரதிதாசன் உய்த்தறிந்து குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த ஆரியர்கள் வால்கா (Volga) ஆற்றங்கரையைச் சுற்றிய பகுதியில் இருந்து, இந்திய நாட்டின் வடமேற்கு எல்லையில் சிந்துநதியையும் பின்னர் கங்கையையும் சுற்றிக் குடியேறினர். நாகரிகம் இல்லாதவராய் வேட்டைநிலையில் உயிர்க்கொலைப் புரிந்து வரைமுறையின்றி ஊன் உண்டனர்; கள் குடித்தனர்; சூதாட்டத்தில் மூழ்கினர்; மகளிரைப் புணர்ந்தும் (வரைமுறையற்ற புணர்ச்சி) தமிழர் அருவருக்குமாறு ஆரியர்கள் ஒழுகினமையால், அவர்களை இந்நாட்டில் நுழையாதபடி, (திராவிடப் பழங்குடிகள்) எதிர்த்து நிறுத்தியதாக ரிக் மூன்றாம் மண்டிலத்து 33-ஆம் பதிகம் கூறுகிறது.

ஆரியர் உயிர் வளர்க்கும் செயல்பாடு:

ஆரியர்கள் நமது நாட்டிற்குள் குடிபுகுந்த போது, இங்கிருக்கும் கொல்லா விரதம் கொண்டோரையெல்லாம் கொலை செய்யும் காழ்ப்புடையவராக நடந்து கொண்டனர். இங்கிருக்கும் மன்னர்களுக்கிடையே சண்டையை வளர்த்தனர். வான்மறை எனத் தங்கள் மறைநூல்களை நம்பச் செய்தனர். அதை எதிர்த்துக் கேள்வி கேட்டாலோ, அப்போது தான் வான்புக முடியும் என்று சொல்லினர் ஆரியர்.

உலகு பற்றிய ஆரியர் / பழங்குடி நோக்கு:

மேல் ஏழு உலகு, கீழ் ஏழு உலகு என்று தங்கள் மறை நூல்களிலெல்லாம் இருப்பதாகப் பொய் சொல்லினர். சொர்க்கம் என ஒன்று இருப்பதாகவும், அங்கே தேவர்கள் இருப்பார்கள் என்றும், சொர்க்கம் தேவர்களுக்குத் தான் என்றும் சொல்லி வந்தனர் ஆரியர்கள். உலகியல், இம்மை வாழ்வு என்ற சொற்களால் குறிப்பிடப்படும் 'மக்கள் முதன்மை' நோக்கைச் சமூக அறிவியல் அடிப்படையில் பொருள்முதல் நோக்கு என்றும் வரையறுக்கலாம். பாரதிதாசன் கைலாயம், வைகுந்தம் போன்ற கருத்துமுதல் நோக்குக்கு மறுப்பாக, மக்கள் உறையும் நானிலம், ஐந்திணை உலகு என்பதை

முதன்மைப்படுத்தியும் உயர்த்தியும் பேசி வந்தார். இந்த ஐந்திணை உலகையும், 'இம்மை' வாழ்வையும் முதன்மைப்படுத்தி உரைக்கும் தொல்நிலைப் பேராசானாக வள்ளுவனை முன்னிலைப்படுத்தி வந்தார்.

வேதம் ஒப்பாத தமிழர்களை நஞ்சென்று கொன்றனர். அவர்களை வஞ்சித்துக் கொலையும் செய்தனர்; அரக்கர்கள் என்றனர்; கழுவேற்றிக் கொன்றனர். ஆரியரை ஒப்பாத ஆதிதிராவிடர்களைச் சேரியில் வைத்தனர். மாதர் சகிதம் தங்கள் மதத்தைத் தந்தும், சூதற்ற சில மன்னர்களைச் சொர்க்கக் கதையை நம்பவைத்தும் கலகம் செய்தனர்.

வேள்வி, யாகம் மற்றும் ஆரியரின் பொருள் விளக்கம்:

ஆரியர்கள் யாகத்தை முதன்மையாகக் கொண்டிருந்தனர். தமிழ் மன்னர்களிடமும் வணிகர்களிடமும் பொன்னும் பொருளும் வாங்கி யாகத்தை நடத்தி வந்தனர். ஒரு மன்னனுடைய செங்கோல் வாழவும் மனுமுறை வாழவும் தருமம் என்பதை நான்மறையாக வாழவும் யாகங்களைச் செய்வதாகச் சொல்லினர். இன்னல்கள் தீர, வானம் மழை பொழிய, எல்லா நன்மைகளும் பெருக என்றெல்லாம் சொல்லி வேள்வி/யாகம் வளர்க்கப்பட்டது.

1. வேள்வியும் பாரதிதாசனின் பொருள்கோடலும்:

புலமைமிக்க தென்னாட்டைச் சார்ந்த தமிழ்ச் சைவர்கள், சீவனை (உயிர்களை) வதைப்பதான துன்பம் சேர்க்கக் கூடிய எந்த யாகத்தையும் வளர்ப்பதில்லை. ஒப்பவும் மாட்டார்கள். அன்பே சிவம் என்று அறிந்தவர்கள் தின்புலால் யாகச் சிறுமையை அறிவர். பொதுவாக அறத்தால் வருவதே இன்பம்; இதைத் திறத்தால் மட்டுமே அறியமுடியும். இதைச் செப்பும் நூல் உண்டு. இந்நாளில் நல்லறம் என்று சொன்னால் அது சினம், அவா, சாதி,

மதம், புலை நாளும் யாகம் தீர்ப்பதே என்று மரபான தமிழ்நிலைப் பட்டவர்கள் கருதி வந்தனர்.

பசி என்று வந்தால் ஒருபிடி சோறு

பசி என்று தந்துபார் அப்பா !

பசையற்ற உன் நெஞ்சில் இன்பம் உண்பாகும்...

பாருக்கு உழைப்பதே மேலான போகம்...

(1939இல் இசையமுதில், சிறுவர் பகுதியில் 'இன்பம்' எனும் பாடல்)

உயிர் கொண்டு வேள்வி செயல் உங்கள் நாகரிகம். (1959இல் வெளிவந்த குறிஞ்சித்திட்டு) என்றெல்லாம் பாரதிதாசன் தன் காலத்துத் தமிழ்நிலைப்பட்ட அரசியலைக் கூர்மைப்படுத்தினார்.

1:1 மறை:

பார்ப்பன வகுப்பும் பார்ப்பன நூல்களும் பொய்யானவை. ஒரு நாட்டில் பார்ப்பனரின் மறைநூலுக்கு மதிப்பீய வேண்டும். அதை மக்கள் கேள்வி கேட்டால் மன்னன் எதிர்க்க வேண்டும். (1948 - இல் வெளிவந்த கடற்மேற் குமிழிகள்) என்பதிலும்,

பகுத்தறிவு அழித்து, மானம் போக்கி, மறை நூல்களைக் காட்டித் தமிழ் நூல்களின் கருத்தை மாற்றித் தீமையெல்லாம் செய்தனர் தமிழருக்கே. (குறிஞ்சித்திட்டு, பக்.12-13) என்றும், முதன்முதல் செந்தமிழ் நான்மறை செப்பிய முத்தாகவும் புகழ்மிகுந்த புதுவாழ்வு காட்டுவதாகவும் திருக்குறள் விளங்குகிறது. மறையெனப்படுவது தமிழ் நான்மறை நூல், மற்ற மறைநூல்கள் பின்வந்த குறைநூல்கள். (தேனருவி, 1956:1042)

அகத்தியன் விட்ட புதுக்கரடியில் (1948), அகத்தியன் பேசுவதாக, மன்னவர் மண்ணில் வாழ்வார்; விண்ணவர் மேவுவார்; அன்னவர் நம்மை அணுகித் துன்பத்தைப் போக்குவர். அப்படி துன்பத்தைப் போக்கவேண்டும் என்றால் விண்ணவர் விரும்புகிற அளவில் மண்ணிடையே நான்மறை வளர்க்க வேண்டும். மறைமொழி தானே மந்திரம்; அந்த மந்திரத்தாலே தான் வானவர் மகிழ்வார்கள் என்பது

அகத்தியன் கூற்று. மேலும் மந்திர வேள்வியால் தான் இந்திரன் மகிழ்கிறான் (696) என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

1:2 மறையெதிர்ப்பு:

உழவனும் வேந்தனும் வித்திப் பிழைக்க வழிகாட்டியது வள்ளுவன் ஓதிய நூல். எத்துப் பழுத்தவர் ஏமாற்றும் ஆரியர் நான்மறை போல் அத்திப்பழம் அன்று. (727)

1:3 மறை எனல் சூழ்ச்சி:

மறை: மறைந்த பொருளாக அறியக்கூடாமல் மறுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் நூல் சூழ்ச்சி: ஒரு கூட்டத்தின் தன்நல ஏற்பாட்டுத் திட்டமே. (ஆத்திசூடி, 1949, ப.827)

நால்வகைப் பிறவிப் பொய்: மக்களிடையே உண்டெனக் கூறும் நால்வகையான நிலை (நான்கு சாதி) பொய்யாகும். (823)

1:4 வேதக் கடவுள்:

புதுவை முரசு இதழில், 13.5.1931ஆம் ஆண்டு இரவு 11:00 மணி அளவில் புதுவையில் வீசிய பெரும் காற்றைப் பற்றிப் பேசும் போது, வேதக் கடவுள்களான வாயு, வருண பகவான், இந்திரன் ஆகிய வேதக் கடவுளர்களை விமர்சிக்கிறார் பாரதிதாசன்.

1:5 சாக்குருவி வேதாந்தம்:

1930 இல் வெளிவந்த சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல் படைப்பில், நாவலந்தீவில் வாழும் 30 கோடி மக்களும் தனித்தனியே வாழ்கின்றனர். அதனால் ஏகமனதாகி அவர்கள் எதிர்த்துப் போராடத் தயாரில்லை. சுதந்திரப் போரும் வரப்போவதில்லை. சாதியச் சண்டையை வளர்க்கும் இதிகாசங்கள், பேதம் வளர்க்கும் புராணங்கள், சமூகத்தின் கண்ணைக் குருடாக்கி விட்டுத் தாம் உண்ணக் கொட்டி அளக்கும் குருக்கள் கடவுளர்கள். இச்சூழலில் நல்லதொரு கொள்கை முளைப்பதில்லை.

தேகம் அழிந்துவிடும் சுற்றத்தார் செத்திடுவார்

போகங்கள் வேண்டாம் பொருள் வேண்டாம்
மற்றுமிந்தப்

பாழலகம் பொய்யே பரமபதம்போ என்னும்

தாழ்வகற்ற எண்ணுங்கால் சாக்குருவி வேதாந்தம்.

பிரெஞ்சப் புரட்சிக்கும், அமெரிக்க விடுதலை முயற்சிகளுக்கும் பிறகு, சமூக வாழ்வில் தனியொருவரின் (Individual) இறைமை (Sovereign) இன்றியமையாததாக ஏற்கப்பட்டது. ஆனால், சமூக மாற்றம், சமயச் சீர்திருத்தம், அரசியல் மாற்றம் போன்ற பேரளவின (Macro) மாற்றங்களில், தனிநபர்கள் பலரும் ஒன்றுகலந்து பெருந்திரளாக ஒன்று திரண்டே, இத்தகைய மாற்றங்களை நிகழ்த்தி வந்தனர். ஆனால் இந்தியக் குடிமை வாழ்வில் தனியொருவரின் விருப்புறுதி (Will) இறைமை (Sovereign) உறுதிசெய்யப்பட்டு ஆட்சி அதிகாரத்தால் ஏற்கப்பட்டதே கிடையாது. மாறாக, தனியொருவர்கள் பெருந்திரளாகத் திரண்டு, மாற்றங்களை நிகழ்த்துவதற்கு எதிராக, அனைவரையும் உதிரி உதிரியாகப் பொடித்துப் போடும் எதிர்ப்புரட்சிச் செயல்பாட்டைச் சநாதன இலக்கியங்கள் செய்து வருவதைப் பாரதிதாசன் சிறப்பாக அடையாளங் காட்டினார்.

2. மந்திரம்:

திருமணம் என்பது ஒருத்தியும் ஒருவனும் உள்ளம் ஒப்பினாலும் மணம் என்று கூறுதல் வாய்மையன்று. திருமணம் என்று சொன்னால், பார்ப்பனர் மந்திரம் வழியே இயலுதல் மட்டுமே ஆகும் (அக.வி.புது.696). வேத மந்திரம் வடமொழியே ஆகும் (இந்தி எ.பா. 720). வேள்வித்தீ இயற்றி, புரோகிதர் தலைமையில் ஆண்-பெண் இணைவு உறுதிசெய்யப்படுவதே திருமணம் என்று அறிவிக்கப்பட்டமை மண உறவைச் சமயவினையின் ஒரு பகுதியாக ஆக்கியுள்ள சூழ்ச்சி உய்த்துணரத்தக்கது.

ஒருநாள் குறுங்கா டொன்று தீப்பட்

டெரிந்தது! சிற்றூர் எரிந்தது! மக்கள்

தெய்யோ தெய்யோ தெய்யோ என்றே
 அரசனிடத்தில் அலறினார் ஓடி
 அங்கிருந்த அகத்தியன் அரசே
 தீ ஒரு தெய்வம் செம்புனல் தெய்வம்
 காற்றொரு தெய்வம் கடுவெளி தெய்வம்
 நிலம் ஒரு தெய்வம் நீஇதை உணர்க
 தெய்எனல் அழிவு! தெய்வம் அழிப்பது.
 இந்திரன் தெய்வம் எதற்கும் இறைவன்
 மந்திர வேள்வியால் மகிழும் அவ்விந்திரன்
 என்று கூறி ஏகினான் அகத்தியன்.
 (அக.வி.பு.கரடி, 1948, ப 696)

இக்குறிப்பானது ரிக்வேதத்தோடு தொடர்புடையது. இயற்கையின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள முடியாமல் திண்டாடும் போது ஏற்பட்ட அச்சம். அதன்மீது அளவுகடந்த மரியாதை பக்தியாய் மாறி, இயற்கையின் விதவிதமான சீற்றங்களான நெருப்பு, வெள்ளம் போன்றவற்றைத் தெய்வங்களாக உருவகப்படுத்தி, அவற்றுக்கு வணக்கம் சொல்லிப் பணிவது என்பதாகும். பல தலைமுறைக்கு முன்னால் தன் கூட்டத்திற்குச் சோதனை வந்தபோது தலைமைதாங்கி வழிநடத்திய முன்னோர்களான இந்திரன், விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலானோரை உதவிக்கு அழைத்தனர்.

மேற்குறித்த குறிப்பானது ஆரியத் தெய்வங்களைக் குறிப்பதாகும். ஆரியர்களின் கடவுளாக இந்திரன் இருப்பதையும், அந்த இந்திரனை மந்திர வேள்விகளால் மகிழ்விப்பதும், ஆரியர்களால் செய்யப்படுவதே என்பதும் சான்று. ஐம்பேராற்றல்களுக்கு மனித வடிவிலான குணங்களைக் கற்பித்து, தெய்வ உருவாக்கம் நிகழ்த்தியமையும், அன்னோர்தம் சினத்தை ஆற்றுவிக்கச் சோம, சுர பானங்களைப் படைத்தலும், ஆரியர் யக்ஞங்களின் ஒரு பகுதியாகும். அந்த மனித உரு கொண்ட தேவதைகள், கட்டற்ற காமங்களில் திளைப்பதும் முறை செய்யாமல் தண்டனைகளைப் பெருக்குவதும் ஆகும் எனக் கோசாம்பி கூறுவது இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

2.1 மந்திர எதிர்ப்பு:

ஆரியர் மிலேச்சர் ஆதலால், ஆரியத்து வேறினர் பார்ப்பனர் வேறினத்தவர் ஆதலால், அவரின் வேத மந்திரம் தீது பயப்பன, ஆதலால், திராவிடர் வாழுமாறு மனங்கொளார் என்பதும் –

என்று பாரதிதாசன் திராவிடர் வாழ்க்கை முறைகளில் ஊடுருவ எண்ணிய ஆரிய பார்ப்பனர் அடா மணமுறையை வேரோடு சாய்க்க எண்ணினார்.

மணத்தின் மறுநாள் மணப்பெண் ணாளைத் தண்கதிர்ச் செல்வன் புணரதை தருவதாம் இரண்டாம் நாளில் இன்பச் செல்வியைக் கந்தருவர்பால் கலப்புறச் செய்வதாம் தீனும் தெய்வம் மூன்றா நாளில் தூயள்பால்இன்பம் துய்க்க செய்வதாம் நாளாம் நாள்தான் மணமகன் புணர்வதாம் திராவிட மக்களின் செவிஏற் குமோ இதை? வைதிக மணத்தை மெய்என ஒப்பிடில் தமிழர் பண்பு தலைசா யாதோ? – என்று ஸோம: ப்ரதமோ விவிதே கந்தர்வோ விவித உத்தர த்ருதியோ அக்நிஷ்டே பதி: துரீயஸ்தே மநுஷ்யஜா ஸோமோ (அ) தத் கந்தர்வாய கந்தர்வோ (அ) தத் அக்தயே ரயிஞ்ச புத்ராகும்ச அதாத அக்நிர் மஹ்ய இமாம்

(சான்று: விவாஹ மந்தராத் த போதினி)

என்று வைதீக மரபைச் சாடுகிறார்.

பார்ப்பனரை நீக்கி, அவர்தம் நலிவடைந்த சடங்குகளையும் நீக்கி, நற்றமிழர் ஒப்புமணம் செய்ய வேண்டும். (பா.க.தொ.2,1949, ப.781)

உழைப்பிலிருந்து விலகி நிற்கும் பார்ப்பனர்கள், வாழ்வியக்கத்திற்குத் தேவையான பொருள்களைப்

பெற்றுக்கொள்ளும் மறைமுக வழிமுறையாக வேள்வியில் ஆகுதி செய்தல், தேவர்களை மணங் குளிர்வித்தல் என்று கரவான முறையில் பொருள்களைக் கவர்வதைப் பலரும் பலகாலமாகக் கண்டித்து வருகின்றனர். பெண்களையும் பொருளாகப் பாவிக்கும் ஆரிய சிந்தனைமுறை, திருமண உறவினை உறுதி செய்யும் சமய வினையின் ஓர் அங்கமாகப் பெண்ணின் இளமையை நுகரத்தர வேண்டும் என்கிற இச் சிந்தனை, அக்குழுவின் பால்நிலை வளர்ச்சி ஒழுங்கின் வெளிப்பாடு எனக் கொள்ளலாம். வரம்பற்ற பால்வேட்கை இங்கே தெய்வீகமயப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆயுர்வேதம் - வைத்திய சாஸ்திரம் - வேத மந்திரம் - சிற்ப சாஸ்திரம்:

நாவிதர் என்னும் வண்ணார்கள் என்று இப்போது அழைக்கப்படும் இவர்கள், முன்னாளில் வைத்திய சாஸ்திரியர்களாக இருந்தவர்கள். அந்நாள் முதல் இந்நாள் வரைக்கும் இவர்களே பண்டிதர்கள். சத்திரம் வைத்து அறுவைச் சிகிச்சை செய்யும் வல்லவர்கள். இவர்களை அரசர்கள் சிறப்பு மானியம் தந்து ஆதரித்து வந்தார்கள். அரச சமூகத்தில் இவர்களுக்கு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு அதிகமிருந்தது. இடைக்காலத்தில் வந்த ஆரியர்கள் தமிழ் அரசர்களிடம் செல்வாக்கு அடைய அனுசரித்த தந்திரச் செயல்களில் முதன்மையானது இப்பண்டிதர்களை அரசனிடமிருந்து அறுத்து விட்டதேயாகும்.

தமிழ் வைத்திய முறைகளைத் தமிழர்களாகிய இவர்களிடமே அறிந்து கொண்டு, அதைத் தமது வேதத்தில் புகுத்தி, அதற்கு ஆயுர்வேதம் என்று பெயர் சொல்லி மேன்மைப்படுத்தினர். இவ்வகையில் நாளடைவில் தமிழ் வைத்தியத் தொழிலில் நெருக்கடி உருவாக்கப்பட்டது. சத்திரமிடுவதில் ஒரு பகுதியாகிய சவரத் தொழிலையும் துணிகளைச் சுத்தம் செய்யும் தொழிலையும் மாத்திரம் உபயோகிக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது.

என்றைக்கு வைத்திய சாஸ்திரமானது கடவுள் சொன்னதாகச் சொல்லப்படும் வேதத்தில் இடம்பெற்றதோ, அன்றுமுதலே அது விருத்தியடைய முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. கடவுள் சொன்னதை மீறி அதன்மேல் மனிதனுடைய ஆராய்ச்சியைச் செலுத்த எவருக்கும் துணிவு ஏற்பட நியாயமில்லை.

இதே போல, சிற்ப சாஸ்திரிகளுக்கு அரச சமூகத்தில் செல்வாக்கு இருந்தது. ஆனாலும் அரசர்கள் ஆஸ்திகப் புத்தியை மீறி, கண்ட விஷயத்தையெல்லாம் கடவுள் சம்பந்தத்திலே நுழைத்தார்கள். எனவே சிற்பிகள் கோயில் பணிகளையே செய்து கிடப்பதால் அறிவை விசாலப்படுத்த வாய்ப்பில்லை. தங்கள் திறமையையெல்லாம் அரசனை மகிழ்விக்கக் கடவுள் உருவம் அமைப்பதிலேயே செலவிட்டார்கள். இருந்தாலும் அரசர்கள் மலைகண்ட இடத்தில் கோயிலுக்கும் பணியைச் செய்தபோது, ஆரியர்கள் தமிழ்ச் சிற்பிகளின் பெருங்கவரவத்தை அழிக்க எண்ணி, வேதத்தில் ஒரு பகுதியை ஏற்பாடு செய்தார்கள். சிற்பிகள் கடவுட் சிலையைச் செய்தால் மட்டும் பயனில்லை. வேத மந்திரத்தால் அவைகளுக்கு உயிர் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

சிற்பத்தைப் பற்றியும் சித்திரத்தைப் பற்றியும் வேதத்தில் சில முறைகளை ஆரியர்கள் சேர்த்த பின்னர், அவைகளே பிற்காலத்தில் சிற்பத்திற்கும் சித்திரத்திற்கும் ஆதாரமாக்கப்பட்டன. எனவே சிற்பிகளின் அறிவானது கோயில் விக்கிரங்களில் மட்டுமாக நின்று போயிற்று. உலக முன்னேற்றத்திற்கு உபயோகப்பட வேண்டிய சிற்ப சித்திரங்கள் கோயிலுக்குள் மாத்திரம் புகுந்து கொண்டன. அந்நாள் முதல் இந்நாள் வரை அதே நிலைமை தான். இல்லையெனில் இன்றைய உலகில் மேற்படி கலைகள் முதன்மை பெற்றிருக்கும். இதை இடையில் துண்டித்தது ஆஸ்திகமே.

சிற்ப சாத்திரிகளையும், சித்திரிகளையும் தொழிலாளர்களாக்கித் தாழ்த்தியது ஆஸ்திகமே. எந்தத் தொழிலாளர்களை மேன்மைப்படுத்தி அவர்களால்

தேசத்தை உந்தப்படுத்த வேண்டுமோ அவர்களைத் தாழ்மைப்படுத்தி ஊருக்குப் புறம்பாக வாழச்சொல்லி தாழ்வுபடுத்தியது புராதன ஆஸ்திக இந்தியா.

பொருளுண்மை அறியும் அறிவும், பொதுமக்கள்பால் சிறந்த அன்பும் உடைய தமிழர்களுக்கு, ஆஸ்திகம் செய்த கொடுமைகள் சொல்லிமாளாது. இக்காலத்தில் விஞ்ஞானப் புலமையின் சாயல், அக்காலத்துச் சித்தர்களிடத்து இருந்தது. பொதுமக்களின் நன்மைக்காக வஸ்து விவேகம் கொண்ட பெரியாராகிய சித்தர்கள், ஆஸ்திகர்களைக் கண்டித்து வந்தனர். இதனால் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது அஞ்ஞாத வாசம். காடுகளுக்குச் சென்றாலும் பொதுமக்களுக்குப் பல உண்மைகளைச் சொல்லி வந்தார்கள். இவ்வாறு பல உண்மைகளைச் சொல்லி வந்த ஒரே காரணத்தால் சித்தர்களின் நுட்ப அறிவை ஆஸ்திக இந்தியா இழந்துவிட்டது.

சுயமரியாதைக்காரர்களின் தலையில் இன்றைய ஆஸ்திகர்கள் போடும் நாஸ்திகம் என்னும் கம்பளிப் பூச்சியைத் தான் அக்காலச் சித்தர்களின் தலையில் போட்டு மருட்டினார்கள். யாருக்கும் பயப்படாத சித்தர்கள் ஆஸ்திகர்களைக் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள். முற்கால ஆஸ்திகர்களின் அறிவு கொழுந்து விட்டுக் கொண்டே இருந்ததாகச் சொன்னால், பொருளின் தன்மை உட்புகுந்து பார்ப்பதையே ஆதாரமாக உடைய விஞ்ஞானப் புலமையின் பக்கமே அவ்வறிவு செல்லவில்லை. செல்லவும் முடியாது. (பாவேந்தம் - 22, 2009:160-162).

வடபுலத்தைத் தரவுக்களமாகக் கொண்டு தீண்டாமையும் தீண்டத்தகாதோரும் உருவாக்கப்பட்ட வரலாற்றுப் பின்னணியை, விடுதலையாளர் அம்பேத்கர் ஒருவாறு பொழிப்புரை செய்தார். அது பவுத்தம் என்கிற சமயத்து மெய்யியல் கொள்கை, வாழ்வியல் கொள்கை, ஆரியச் சனாதனத்துக்கான எதிர்வினை என அவர் அடையாளப்படுத்துகிறார். அதுபோலவே தென்புலத்தைத் தரவுக்களமாகக் கொண்டு தீண்டாமை, ஒதுக்கம், புறம்நிறுத்தல்

போன்றவற்றிற்கான காரணிகளைத் திணைவழி வந்த குடிகளின் மருத்துவ அறிவு, சிற்ப அறிவு, பிற தனித்துவமான வாழ்வியல் திறன்கள் - இவற்றைக் கவர்ந்து கொண்டு அந்தத் திறனாளிகளை வெறும் கூடுகளாக்கி வெளியே நிறுத்துவது; இதுவே ஆரிய ஆஸ்தீகப் பண்பு எனப் பாரதிதாசன் ஒரு வரலாற்று ஊகத்தை முன்வைத்தார்.

வைதீகம்:

நாட்டில் வறுமை அகற்றாமல் கொள்ளை நோய் போல் மதத்தைக் கூட்டி அழும் வைதீகத்தை வேரோடு அழிக்க வேண்டும்.

கணவன் இறந்து விட்டால் கைம்பெண்ணாவள் வருந்தக் கூடாது. ஆசைக்குரியவனை நாடித் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம். வேதநெறியின் (வைதீகம்) எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை.

இதை 'அடஞ்செய்யும் வைதீகம்' எனப் பாரதிதாசன் குறிப்பிடுகிறார். (பா.க.தொ.1,1938, ப.189). கோயில் பார்ப்பனரின் வேதத்தைத் தூயது இல்லை என்றும் தொல்லை விளைவிப்பது என்றும் கூறுகிறார். குப்பை கூட்டும் உழைக்கும் பெண் பேசும் தமிழ்ப்பேச்சை விடப் பார்ப்பனரின் வேதம் தரமற்றது என்கிறார் பாரதிதாசன். (இசையமுது, ப.1008).

லௌகிகத்தின் துஷ்டப் பிள்ளை வைதிகம்:

லௌகிகம் என்பது லோகம் சம்பந்தப்பட்டது. அதாவது மனிதனுக்கும் இந்த உலகத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தம் பற்றியது. 'பரமார்த்திகம்' என்பது பெரியபொருள் சம்பந்தமானது. அதாவது பெரியபொருள் அல்லது கடவுள். அக்கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் பற்றியது. மக்களின் பணம், கோயிலுக்கும் கோயில் தரகர்களுக்கும் கோடிக்கணக்கில் அனுதினமும் செலவானால், இந்தப் பரமார்த்திகம் போக மீதியானால் லௌகிகம் ஏது?

லௌகிகர்கள் ஏமாந்து கிடந்தால் பொய், வஞ்சகம், கொலை, களவு முதலியவைகளும் பரமார்த்திக

வேசம் போட்டு தன் வேலையை நடத்தும். இந்தச் செயலைத் தான் லௌகிகத்தின் துஷ்டப் பிள்ளையாக வைதீகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் (புதுவை முரசு, மார்ச்சு, 1932, மானுடம் போற்று, ப.196).

வைதீகத்தின் சமூகப் பொருளியல் அடிப்படைகளுக்குப் பொருந்தாத தன்மையைச் சுட்டிக்காட்டியும், ஆனால் உலகியலின் (லௌகீகம்) அத்தனை கூறுகளிலும் ஆட்சிசெலுத்த விரும்பும் அதன் அதிகார வெறியையும், பாரதிதாசன் கட்டவிழ்த்துக் காட்டுகிறார். உண்மையில் ஆரிய வேதியர்கள் மலை, காடு, வயல்வெளி, கடற்புறம், பாலைவெளி என எங்கு வாழப் புகுந்தாலும், இறுதியாக அடைக்கலம் புகுவது அவ்விடத்தின் அதிகார மண்டலமே என்று அறிஞர் பலர் சுட்டுவது இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

சமண் கொள்கை:

சமண, புத்த சமயத்தவர் மீது ஞானசம்பந்தர் காழ்ப்புணர்ச்சியைக் காட்டியது வரலாறு நெடுகக் காணக் கூடியது. மதுரையில் எண்ணாயிரம் சமணர்களைக் கழுவேற்றியதற்கு அவர் இலக்கியச் சாட்சியாக இருந்தார். இந்த வரலாற்று குறிப்பையே

**படியேறு சமண்கொள்கை மாற்றிடச் சம்பந்தப் பார்ப்பனன் கும்புச்சி செய்து
படுகொலை புரிந்திட்ட பல்லாயி ரங்கொண்ட பண்புசேர் தமிழர் நெஞ்சம்
என்று பாரதிதாசன் பதிவுசெய்கிறார்.
எண்ணாயிரம் தமிழ் மக்களைக் கழுவால் இழித்த குருதியைத் தேனென்றாள் விழியால்
பண்ணப் பழகடா பச்சைப் படுகொலை பைந்தமிழர்க் கெலாம் உயிரடா விடுதலை
(பீரிட்டு அடிக்கும் உடற்குருதி)**

என்று அதற்கு இணையான எதிர்வினையை இலக்கியக் களத்தில் பதிவித்தார் பாரதிதாசன்.

சென்னைக்கு அருகில் உள்ள பெரியபாளையம் அம்மன் கோவில் புகழ்பெற்ற அம்மன் தலமாகும். இங்கு நடைபெறும் பலியிடுதலைத் தடைசெய்ய,

பாரதிதாசன் ஜீவ ரட்சகப் பிரச்சாரச் சபையைச் சார்ந்த சமணர் ஸ்ரீபால், ஓவியர் வேணுகோபால் சர்மா, டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் ஆகியோரோடு சென்று பரப்புரை செய்தார். (கோ.கிருட்டிணமூர்த்தி, 1991:143).

மாற்றுக் கொள்கையை - கொள்கையினரை வைதீகம் கையாளும் விதம் உலக அரங்கில் தனித்துவமானது. அதுவும் நுண்ணுயிர்கள் முதல் பேருயிர்கள் வரை எவையும் கொல்லத்தக்கன அல்ல என்ற சமணருக்குப் படுகொலையைப் பரிசாகத் தந்த சம்பந்தர் காலத்து வைதீகம் சிறப்பாகக் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

இதையொட்டிப் பாரதிதாசனின் பன்மணித்திரளில் (1964, ப.1505) கவிதை ஒன்று பதியுவிடப்பட்டுள்ளது.

**உருவிலா ஒன்றுக் குருவ மைத்தது
பெரியதோர் மடமை அவ்வுருவங் கட்டு
விலங்கு பறவைகள் வெட்டுவ தென்பது
கலப்பட மற்ற கயமை யாகும்.**

**மடமையை நாட்டில் மலிவு செய்தால்
உடைமையை யலேசாய் உறிஞலாம் என்பது
பூசாரி எண்ணமும் ஆசாரி எண்ணமும்
இந்து வேதம் என்பதிலிருந்தே
இந்தக் கொலைகள் இவ்வாறு பரவின
யாகப் பேரால் வேக வைத்தே
ஆடு மாடுகளை அவர்கள் உண்பார்
தெய்வத்திற்குத் தீக்கொலை விலக்குமோர்
காந்தி அண்ணலார் கடவுளுக்கு
சொன்னார் அவரைச் சுட்டுக் கொன்றவன்
இன்னான் என்பதை யாரும் அறிவார்.**

**அறிஞர் ஆதித்தர் அன்புசுடர்ந்தே
பலிவிலக்கு மசோதா பகரும் சென்னைச்
சட்டம் ஆக்குதல் சரியே என்போம்
அந்தச் சட்டம் அந்தணர் யாகச்**

**செந்தீ உயிர்களைத் தீயவைப் பதையும்
தடுக்க வேண்டும்! தடுக்க வேண்டும்!**

**பலியிட்டு உயிர்களை நலிவு செய்யாதீர்!
என்ற கருத்தை இத்தென் னாட்டில்
நாபோறும் நாபோறும் ஏடுகள் விடுத்தும்
வீடுகள் தோறும் விழாக்கள் தோறும்
சிறுநூர் தோறும் செழுநகர் தோறும்
சென்று பரப்பினோன் சீபால் அடா
என்னென்ன இன்னல் ஏற்றான் அவற்றை
இன்னல் என்னான் இன்பமென் றெண்ணினான்
தன்னலமற்ற பெருந்தகைக்கு
நன்றி நவிழுக போல் வாழ்கவே!**

உருவமில்லாத பேராற்றலுக்கு உருவம் கொடுப்பதும், குறிப்பாக மனித உருவம் கொடுப்பதும், அதற்கு மனிதப் பண்பேற்றம் செய்வதும், அதன் விரும்பத்தகாத குண வெளிப்பாட்டைத் தணிவித்து ஆறுதல்படுத்தப் பலி/படையல் இடுதலும் வேத ஆரிய வழக்கே என்பது தெய்வக் கருத்துருவாக்கத்தில் கவனம் செலுத்தவேண்டிய முக்கியக் கூறாகும்.

ஒரு மனிதனின் ஆன்ம விடுதலையானது, பிற உயிர்களின் மீது கருணை காட்டுவது. இதையும் முதன்முதலில் தத்துவமாகச் சொன்னது சமண சமயம். இதை உள்வாங்கிய பாரதிதாசன், உயிர்க்கொலையை அனுமதிக்கிற இந்து வேதம் என்பதிலிருந்தே பலி போன்ற கொலைகள் பரவின. யாகத்தின் பெயரால், வேக வைத்த ஆடு,மாடுகளை உண்டனர். இதை அந்தணர்கள் செய்கின்றனர். கடவுளுக்குப் படையலாக விலங்குகள், பறவைகள் வெட்ட வேண்டாம் என்று சொன்ன காந்தி அண்ணலாரையே சுட்டுக் கொன்றனர். கொன்றவர் யாரென்பதும் உலகுக்கே தெரியும். எனவே உயிர்க் கொலையை, உணவுப் பழக்கத்திலிருந்து நீக்குவதற்காக எதிர்ப்பதை விட, கோயிலில் கடவுளர் முன் படையலிடுவதற்காகச் செய்வதை எதிர்ப்பது வேத/பிராமணீய தத்துவத்திற்கான

எதிர்வினை என்ற கோணத்தில் முதன்மைப்படுத்த வேண்டும்.

இவ்விடத்தில் ஒப்பிட்டு உணர வேண்டிய இன்னொரு சமகால நிகழ்வுப் போக்கொன்றும் உண்டு. அது கோயில்களில் ஆடு,கோழி பலியிடத் தடை என்கிற அம்மையார் ஜெயலலிதா அரசின் ஆணை ஆகும். இது பல்வேறு சிறுவழிபாட்டு மரபுகளாகிய மரம் புற்று, நீர்நிலைகள், ஊன்றப்பட்டிருந்த 'நடுகல்' மரபின் முன் படையலிடப்பட்ட முன்னோர் வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியாகும். இவற்றைப் படிப்படியாகக் கட்டட நிலையில் மேம்படுத்தி, குடமுழுக்குச் செய்து, ஆகம விதிப்படி பெருங்கோயிலாக 'மேனிலையாக்கம்' செய்து, அங்கு பூசகர் நிலையிலிருந்த பண்டாரத்தார், வள்ளுவர், கணியர் போன்ற மண்ணின் மைந்தர்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு, இப்போது இந்தக் கோயிலின் தெய்வங்கள் பெருந்தெய்வங்களாக அஷ்டபந்தனம் செய்யப்பட்டு விட்டதால், இனி இங்கு உயிர்ப்பலி இட அனுமதி இல்லை என்று இந்து அறநிலையத் துறையினர் ஆளுகை மேட்டிமையோடு ஆணையிட்டால், அது ஏற்கத்தக்கதல்ல என்று பெரும்பான்மை மண்ணின் மைந்தர்கள் எதிர்க்குரல் எழுப்புவது சனநாயக உரிமை சார்ந்ததே ஆகும். ஏனெனில், கோயில் உள்ளிருப்பது அவர்களது முன்னோரின் நினைவு; மூல முதற்பொருள் என்று வேதங்கள் நிச்சயித்த தேவர்கள் அல்லர்.

புத்தர்:

பாரதத்தாய் புத்தருக்கு சித்தருக்குத் தாய் (தொண்டர் படை பாட்டு, 1930 ப.87).

இப்படிப்பட்ட புத்தரின் கொள்கைகளையே புத்தர் பிறந்த நாவலந்தீவில் பின்பற்றினர். அவர்கள் இரண்டு இலக்கத்தவரே ஆவர். புத்தர் கொள்கையை ஆரிய மறையோர் வஞ்சகத்தால் மறக்கடித்ததே காரணம்.

நாவலந்தீவைத் தவிர உலகில் 20 கோடி மக்களால் புத்தசமயம் பின்பற்றப்படுகிறது. அங்கு அது பெரிய அளவில் பரவியதற்குக் காரணம் அங்கு ஆரிய

வஞ்சகர்கள் இல்லை. புத்தர் கொள்கையை நாவலந்தீவை விட்டு அரசு வன்முறையால் வெளியேற்றியது வியப்பில்லை. வேறு எது வியப்பு என்றால், புத்தர் கொள்கையை ஆரியப் பொய் கொண்டு புரட்டியது தான். மறுபிறப்பு, ஆன்மா இவைகளைப் புத்தர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் நாவலந்தீவில் பிறந்த ஒருவனை நோக்கி, மேற்கண்ட கொள்கைகளைப் புத்தர் ஒப்புக்கொள்கிறார் என்று நம்ப வைத்தனர். ஆனால் மறுபிறப்பு இல்லை என்ற புத்தரின் கொள்கையை மாற்றியமைத்தவர்கள் திபெத்திய லாமாக்களே என்று ஆராய்ந்து கூறினார் எஸ். இராமநாதன். அதற்கு வஜ்ராயனப் பெளத்தம் என்று பெயர். இவ்வனைத்துக் கூறுகளையும் ஒன்றுகலந்து, மகாயானம் என்று ஒரு பிரிவைச் சமசுகிருத மொழிநூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு உருவாக்கி, மெய்யான புத்த சமயத்தை நிலைகுலையச் செய்தனர். எனினும், மகாயானம், வச்சிராயனம் என்று எந்தப் பிரிவுகளிலும் முதன்மைப்படுத்தப்படாத 'பிறப்புறுத்தல்' என்னும் சிந்தனையை ஈனயானம் என்கிற தேரவாத (திராவிட) புத்த சமயம் தக்க வைத்திருப்பதையும், அதன் சிந்தனைக் கீற்றுகளைப் பாரதிதாசனின் புத்தமபுது ஆக்கங்களிலும் காண்கிறோம்.

பிறப்பை ஒழித்தல்:

புத்தர் பிறப்பை ஒழிக்க வேண்டும் என்று கூறுவது, துன்பத்தில் உழலும் மக்கட்பூண்டே இல்லாது செய்ய வேண்டும் என்பது தானே ஒழிய வேறு எதுவுமில்லை. அதாவது உலகமக்கள் அனைவரும் மணவாழ்க்கையில் விழுந்து பிள்ளைகளை வரைமுறையின்றிப் பெறுவதன் வாயிலாகப் பிறப்பை வளர்க்க வேண்டாம் என்பதே புத்தரின் கருத்து.

இந்த உலகத்துறவு மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாதது; ஆனால் இங்கு தான் இன்ப முழுமை இருக்கிறது; இதைத் தமிழர் புரிந்துகொண்டால் நாடு நலம் பெறும் (குயில் குரல் 1 இசை 26.5.1959 உலகுக்கோர் ஐந்தொழுக்கம் ப.144).

இருக்கும் பிள்ளைகள் எனக்குப் போதும் அம்மா - என் கருக்கதவை மூடிவிடுங்கள் அம்மா, அம்மா!

(இருக்கும் பிள்ளைகள்)

தோன்றியுள்ள மக்கள் நலன் யாவும் - இங்குத்

தோன்றாத மக்கள் தந்ததாகும்.

தோன்றாமை இன்பம் என்று சொன்னார் - மிகத்

தூயரான புத்த ஐயாவும் (இருக்கும் பிள்ளைகள்)

(தேனருவி1978ப1759).

இதனைக் கருத்தடை மருத்துவமனையில் பெண்ணொருத்தியின் வேண்டுகோளாகப் பாரதிதாசன் படைக்கிறார்.

புத்தரின் கொல்லா நோன்பைச் சமணரும் சைவரும் திரித்துச் சொன்னதைச் சுட்டிக்காட்டி, இவ்வலகில் கொல்லா நோன்பைச் சரியான பொருளில் சொன்னவர் புத்தர் ஒருவரே என்றார் பாரதிதாசன்.

உயிர்ப் பலி கொடுக்கக் கூடாது என்று சொன்ன ஒரே சிந்தனை, உலகளவில் இந்தியாவில்தான் பிறந்தது. தமிழ்நாட்டிற்குக் கி.மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் தான் வந்தது. அதுவரை பார்ப்பனர்கள் எல்லாம் வேள்வி நிகழ்த்தி உயிர்க்கொலை புரிந்து புலால் உண்டனர். வேதத்தில் எல்லா வகையான உயிர்களையும் பலியிடுதல் மிகுந்ததால் தான் புத்தரே கொல்லாமையைப் பேசினார். ஆனால் புலால் உண்ணாமையைப் பேசவில்லை.

சைவம், வைணவம் போன்ற ஆகமநெறிக்கு உட்பட்ட மத்தியகாலச் சமயங்களும், கோயில்களும் உருவாவதற்கு முன்பாகவே, தமது முன்னோர் இன்றைக்கு மீள்நிறுத்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிற முருகனை எப்படி வணங்கினார்கள்? ஆடு,சேவல் பலிகொடுத்து, இரத்தப்பலி கொடுத்துத் தான் வணங்கினார்கள். அப்படித்தான் நமது திணை இலக்கியங்களும் பேசுகின்றன.

ஆதிசங்கரர் தனது மாயாவாதக் கொள்கையைப் பெளத்தத்திலிருந்தே பெற்றார் என்பர் சமய வரலாற்று அறிஞர். மகாயான பெளத்தத்தின் மாற்று உருவமே

சங்கரரின் கொள்கை. இதனை உணர்ந்தே இராமானுசரும் மத்துவரும், அதிசங்கரர் கொள்கையை மாறுவேடமிட்டு வந்த பௌத்தம் என்னும் பொருளில் 'பிரசன்ன பௌத்தம்' என்ற நகையாடினர். இந்த வரலாற்றுக் குறிப்பை வைத்து,

**குடியேறும் ஆரியப் பாதகர்கள் சூழ்ச்சியால்
கொலையுண்ட தமிழர் நெஞ்சம்
குறுநெறிச் சங்கரன் புத்தநெறி மாற்றிடக்
கொல்வித்த தமிழர் நெஞ்சம்**
என்று பாரதிதாசன் பதிவு செய்கிறார்.

வைதீகம் மட்டுமன்று, தாந்தரீகம், லோகாயதம், சாங்கியம் (எண்ணூரல்), வைசேசிகம் (சிறப்பியம்) என்கிற தொன்மைக் காலப் பொருள்முதல்வாத மெய்யியல் முகாம்கள் அனைத்துமே, வரம்புக் கட்டப்படாத இன்ப நாட்டம் (Hedonism) குறித்து எந்தக் கருத்தும் தெரிவிக்காமல் இருப்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. இதில் எந்த மெய்யியல் முகாமையும் சாராத, வாழ்வியக்கத்தின் பேரோட்டத்தில் உருண்டு செல்கிற பழங்குடிமக்களும் இன்ப நாட்டம் குறித்தோ, மக்கட்பேறு குறித்தோ கருத்துச் செலுத்தாமல் இருந்திருப்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. பிறவாமை, பிறப்பறுத்தல் என்கிற கருவிகளைக் கொண்டு, இன்ப நாட்டத்தின் மீது மோதிய ஒரே மெய்யியல் முகாம் பவுத்தம் மட்டுமே. அதன் நோக்கம் வெறும் புதுமை படைப்பதல்ல. மானுட வாழ்வின் துன்பத்தை அறுப்பது என்பதேயாகும்.

புரோகிதர் :

தொந்தி சுமக்கும் புரோகிதர் (பா.க.தொ.1, 1938, ப.210)

**உய்யும் புரோகிதத் தந்தை - அவன்
உத்தியோகம் பார்க்கும் மைந்தன்
செய்யும் திருத்தொண்டிரண்டில் - தம்பி
செம்மையாய் ஒன்றினைக் கூறு
(இசையமுது, தொ.2,1952, ப.1009)**

**திருமணமின்றிச் செத்தான் - அந்தச்
சில்லிட்ட பிணத்துக்குத் திருமணம் செய்ய**

**மெல்லிய வாழைக் கன்றை வெட்டுவது
புரோகித தன்புரட்டு நூல் அதனைத்
திராவிடர் உள்ளம் தீண்டவும் நானுமே!**
(பா.க.தொ.2, 1949, ப.782)

சாதகம் கணித்தல், பிள்ளைக்குத் தீட்டு கழித்தல், கல்யாணம், சாந்தி முகூர்த்தம், பெண்டாட்டி 7 மாத கர்ப்ப வழி, பிள்ளை செத்தது, பெண்டாட்டி செத்தது, சாகும் தருவாயில் பாவம் போகக் கோதானம் கொடுக்கத் திவசம், அமாவாசை, வீடு கட்ட, குடிபோக, அழையா வீட்டில் நுழையா சம்பந்தியாகவும் கிரஹணத் தோஷத்திற்குத் தருப்பைப்புல், கரிநாள் தேடி எலுமிச்சம்பழம், சங்கராச்சாரியார் சுவாமி கட்டணரசீது கொண்டு ஐயர் தாமே வீடுதேடி வருதலும், ஐயரை அழைப்பதும், தட்சணை கொடுப்பதுமான வாய்ப்பு மனித வாழ்க்கையில் தொடர்ந்து நடந்து வருகிறது. இதனால் பாவம் நீங்குகிறது; புண்ணியம் சுரக்கிறது; பிள்ளை பிறந்தது முதல், மனிதன் சாகும் வரை ஐயரை அழைத்துச் சடங்குகள் நிகழ்த்தும் இந்த வழக்கத்தையெல்லாம் சாடுகிறார் பாரதிதாசன். (புதுவை முரசு 8.6.1931 மானுடம் போற்று, ப.97)

சமய உருவாக்கத்திலும், அதன் அப்பால்மை அர்த்த உருவாக்கத்திலும், முதல் அலகாக இடம் பெறுவது புனித நூல்களாகும் (Sacred texts). இரண்டாவது அலகு: புரோகிதர் குழாமாகும். மூன்றாவது அலகு: மரபு ஒழுங்குகள், கட்டளைத் தொகுதிகள், தக்கன, தகாதன, கடைபிடிக்க, விலக்குகள் போன்றவையாகும். இதில் இரண்டாவது அலகாகிய புரோகிதர் குழாம் தான், முன்னும் பின்னும் உள்ள அஃறிணை ஏற்பாடுகளை, ஆட்சி செலுத்தும் உயர்திணை உறுப்பாக இருப்பதைக் காண வேண்டும். இவ்வுறுப்பே காலந்தோறும் சமூகங்களில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கேற்பச் சமய அமைப்பு விதிகளைத் தகவமைத்துச் செலுத்தும் உயர்தனித் தலைமைக் கூறாகும்.

ஆன்மா:

அகத்தியன் விட்ட புதுக்கரடியில் (வெளிவந்த ஆண்டு, 1948) மன்னனின் திருமணி மன்றில்,

ஒருநாள் அகத்தியன் புதியதாய்க் கருத்தொன்றைக் கூறினான்; மன்னன் அதை ஆய்ந்திட்டான். பின்வருமாறு கூறினான்:

மன்னன்: "பிறந்த உடலும் பிணைந்த உயிரும் இறந்தபின் இல்லாதொழிந்தனர் எதுபின் உயிர் உடல் ஏய்தும் என்றான்"

அகத்தியன்: 'ஆன்மா என்றும் அழியா' தென்று

மரணம் தவிர்க்க இயலாதது. எனவே மற்றொரு புதுக்கரடி தெற்றென விட்டான். மரணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. உடலும் ஆன்மாவும் ஒன்றாகக் கருதுவது தவறு. இரண்டும் வேறுபட்டவை. உடல் அழியத்தக்கது; ஆன்மா நிரந்தரமானது. மரணம் நேர்கையில் உடல் தான் அழிகிறது; ஆன்மா என்றும் அழிவதில்லை. காற்றில் உலராதது; தீயில் பொசுங்காதது; ஆயுதத்தால் வெட்டுப்படாதது; பகவத் கீதையில் உண்மையாகக் காணப்படும் போரை முதன்மைப்படுத்திப் போருக்கு எதிரான நிலைப்பாடு கொண்ட அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லப்படுவதாக அமைந்துள்ளது. இது பகவத் கீதையின் இரண்டாவது இயலில் 11 முதல் 28 வரையிலான செய்யுள்களாக இடம்பெற்றுள்ளது. (அம்பேத்கர் தொகுதி 7, ப. 298).

அரசன் வீற்றிருப்பதும், பொன், பொருள், செல்வம் வைத்திருப்பதும், முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினைப் பயன். மக்கள் யாவரும் அரசனாக மணிமுடி சூட முடியாது. சிறுமை முற்பிறப்பில் செய்த தீவினைப் பயன். இப்படியான கருத்தை நாட்டில் எங்கும் பரப்பினால், மன்னனின் ஆட்சியை மக்கள் எப்போதும் எதிர்க்க மாட்டார்கள். மக்களாட்சி பிறக்க வழி ஏற்படாது. அரசனாக இருப்பது முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினைப் பயன். மக்களாக இருப்பது முற்பிறப்பில் செய்த தீவினைப் பயன். மக்கள் எய்திய சிறுமை முற்பிறப்பில் செய்த தீவினைப் பயன் என்பதே இந்திய வரலாற்றில் ஏற்பட்ட 'தேக்கநிலைக்கு' மெய்யான காரணமாகும். ஆனால் தேக்கநிலை என்பதை மட்டும் 'கூறியது கூறலாக' கூவிவந்த 'பொதுவுடைமையர்', அதற்குக் காரணமான

அணுக்கருவை அடையாளங்காட்டத் தவறினர். அது 'சநாதனம்' என்கிற 'மாறாமை' என்ற பொருள் தருகிற பிராமணியமே ஆகும்.

அகத்தியன் என்கிற புனைவுரு வழியாக, இயல் தமிழுக்குள் நேரடியாகச் சமசுகிருத வேதியக் கருத்துகள் கலக்கப்படுவதை வரலாறு நெடுகக் காண்கிறோம். இது ஏற்கனவே தமிழில் ஓர் இலக்கிய வகைமையாக நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ள போற்றிப் பாடல்கள் - சம்பந்தர் தேவாரம் - நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி, மற்றும் பெருங்காப்பியமாகக் கம்பனின் இராமாவதாரம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம், உரை மரபாகப் பரிமேலழகரின் குறளுரை - என்பவற்றைக் கடந்து, பகவத் கீதைக் கட்டமைப்பைச் சார்ந்து ஆன்மா, மறுபிறப்பு, பரமாத்மா போன்ற கருத்துகளை அரண்செய்து, மெய்யியல் நிலையில் புத்தநெறியை எதிர்த்தரப்பாக நிறுத்தி விவாதிக்க முற்படுவதைக் காண்கிறோம்.

மனுதர்மம்:

மனுநூல் நாட்டில் வழங்கப்பட வேண்டுமென்றால் அதற்குப் பார்ப்பனர்கள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். பார்ப்பனர் சொற்படி ஆள்வோர் ஆளவேண்டும். (கடல்மேற் குமிழிகள், 1948, ப.677) என்பது அரசருவாக்கத்தின் கருத்தியல் அடிப்படைகளுள் ஒன்றாகும். ஆனால் சமூகத்தின் பொருளாதாரப் பரிமாணத்தை மட்டுமே வரலாற்று ஆய்வாளர் பலர் முதன்மைப்படுத்தி வந்தனர்.

மனுதர்ம எதிர்ப்பு:

புலை ஒழுக்கம் கொண்ட பொல்லாத வடக்கர் தலையெடுத்து, இந்தத் திராவிடத்தின் கலை ஒழுக்கம், பண்பை அடியோடு ஒழித்து நாட்டையே அடிமையாக்க வலைவிரித்துப் பொய்கள் மலிந்த மனுநூலை பரவலாக்குவதைப் பார்க்கிறோம்.

பார்ப்பனர் தம்மை இழிவு படுத்திப் பார்ப்பான் தன்னைப் பழி வாங்கிடுவேன் பார்ப்பனர் நான்முகன் படைப்பில் உயர்ந்தவர்

முதலில் நான்முகன் முகத்தில் வந்தவர்;
அவள் தோளினின்றே ஆளுவோன் வந்தான்;
வசையுடன் இடுப்பில் வணிகன் வந்தான்;
காவில் பிறந்த கழிவிடை அல்லவோ
தறுதலை யான தம்பிரான் நீயே?
என்றான், தம்பிரான் இயம்பு கின்றான்:
“முகத்தில் பிறப்பதும் உண்டோ முட்டாளே?
தோளிற் பிறப்பார் உண்டோ தொழும்பனே?
இடையிற் பிறப்பார் உண்டோ கழுதையே?
நான்முகன் என்பான் உளனோ நாயே?
புளுகடா புகன்றவை எலாம்போக் கிலியே!
(குறிஞ்சித்திரட்டு, 1993, பா.க.ப. 1167)

இந்த மனுதர்மக் கொள்கை, மூலபுருஷனைப் பலி
கொடுத்ததன் மூலம் உண்டானதாக, ரிக் வேதம்
குறிப்பிடுகிறது.

பாரதிதாசன் நல்வழி:

அறத்தை விடுதலை செய்வதே அடிப்படைக்

கடமை

**மனுமுதலோர் முன்னால் வகுத்தது அறமெனில்
இனியதை மாற்றலும் அஃதே - மனுதான்
பிறப்பினிலே தாழ்வுயர்வு பேசலற அஃது
அறுப்ப தறமா அறை!**

பிறப்பினிலே தாழ்வு உயர்வு பேசுகின்ற மனுதர்மத்தை
அழிக்க வேண்டும் என்கிறார் பாரதிதாசன்.

பிராமணியக் கடவுள் கருத்துருவாக்கம், எல்லாம்
வல்ல படைப்பாற்றலை கடவுளுக்கு வழங்குவதை
விட, மனிதர்களில் உள்ள பல்வேறு குழுக்கள்
யார் யார், கடவுளின் எந்த எந்த உறுப்புகளில்
இருந்து தோன்றினார்கள், அது உலகியல் வாழ்வில்
மக்களுக்கு எந்தவகை அதிகாரப் படிநிலை வழங்க
உதவுகிறது என்பதிலேயே முதன்மைக் கவனம்
செலுத்துகிறது.

செமிட்டிய மதங்களான - யூத, கிறித்துவ,
இசுலாமிய - கடவுள் உருவாக்கக் கோட்பாட்டில்
களிமண்ணிலிருந்து மனிதன் உருவாக்கப்பட்டு,
அவனுக்குள் உயிர்க்காற்றை ஊதி உட்செலுத்தி, மானிட

வாழ்வைத் தொடக்கி வைப்பதாகப் புனிதச் சான்றுகள்
கிடைக்கின்றன. ஆனால் அந்த முதல் மனிதனுக்கும்
அடுத்தடுத்து வரும் மனிதத் தலைமுறைகளுக்கும்
கடவுளின் உயிர்க்காற்றை முதலில் பெற்றவர்
பெறாதவர் என்கிற வகையில், உலகியல் அதிகாரம்
சார்ந்து பேதங்களோ பாகுபாடுகளோ இல்லாததைக்
கவனிக்க வேண்டும்.

பெண் விடுதலை:

**இதுவெல்லாம் முன்னால் பிரம்மன் எழுதியதாம்
ஆரும் அழிக்கமுடியாது கொண்டவனால்
நேருவதை நாம் தடுக்க எண்ணுவதும்
நேர்மையில்லை**

**பெண்டாட்டி என்றும் பிழை செய்யக்கூடியவள்
கொண்டவன் கொல்வான்; அணைப்பான்
அவன் விருப்பம்
இந்நாள் இதுவெல்லாம் நான் சொல்லும்
சொல்லல்ல**

அந்நாள் மனுவே அழுத்தி எழுதியவை.

(பாரதிதாசன் பன்மணித்திரள், 1964, பா.க.ப. 1485)

என்கிற பாரதிதாசன் கருத்துகள், மனுவின் ‘சமய
அமைப்பு’ச் சட்டங்கள் எந்த அளவுக்குச் சாதாரண
மனிதர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையை அடைத்துக்
கொண்டிருக்கும் சேற்றுச் சகதியாக உள்ளன
என்பதைக் காட்டுவனவாக உள்ளன.

சாங்கியம்:

உலகிற்கு முதன்முதலில் தத்துவநூல் (கபிலர்,
எண்ணூல்) தந்தவர்கள் தமிழர்கள். இருநூல்கள்,
இருகொள்கைகள், இருவேறு மொழிகள், இருவேறு
பண்பாடுகள். வடமதுரைக் கண்ணன் பகவத் கீதையைப்
பகர்ந்தான்; தென்மதுரைத் திருவள்ளுவர் திருக்குறள்
அருளினார். கீதையைக் கண்ணன் நான்மறை
அடிப்படையில் அருளினான். திருக்குறளை வள்ளுவர்
ஆரூரக் கபிலர் அருளிய எண்ணூல் அடிப்படையில்
அருளினார். எண்ணூல் என்பதைச் சாங்கியம் என்று
வடமொழியார் வழங்குகிறார்கள். ஆனால் பரிமேலழகர்
உரையாசிரியர், சாங்கியக் கருத்தைக் கொண்டு
திருக்குறளுக்கு உரைசெய்யவில்லை. மற்றொரு

உரையாசிரியரான கல்லாடனாரோ, வள்ளுவர் சமயக்கணக்கர் மதிவழி கூறாது உலகியல் கூறி, பொருள் இது என்று குறள் படைத்தார் என்கிறார்.

வள்ளுவர் எந்த மதத்தையும் சாராதவர், சாங்கியம் என்பது மதமன்று; அது தத்துவ நூலே. இரண்டாயிரம் என்னும் ஆண்டிற்கு முன் படைக்கப்பட்ட குறளுக்கு ஆயிரத்துநூறு ஆண்டுகள் கழித்துப் பெருவைணவரான பரிமேலழகர் உரைசெய்தார். இவ்வுரையானது வள்ளுவரின் உள்ளத்தை மறைத்தது. 'நிற வேறுபாட்டை அறவே ஒதுக்கிய திருவள்ளுவரின் அமிழ்தக் கொள்கையை நஞ்செனப் பரிமேலழகர் உரைசெய்தார். தமிழரின் எதிர்ப்புறத்தில் உள்ள இனத்தாரின் மேன்மையை வள்ளுவத்தின் உரையாகச் செருகினார். வடநூல் அடிப்படையாகக் கொண்டே வள்ளுவர் குறளை இயற்றினார் என்று எண்ணும்படிப் பரிமேலழகர் உரைசெய்தார். ஒழுக்கமுடைமை, குடிமை என்பதற்கு உரைசொன்ன பரிமேலழகர், தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் ஒதப்பட்ட ஒழுக்கம் தன்னை உடையார் ஆதல் என்று பிழையுரை செய்தார்.

சாங்கியம் என்னும் தத்துவத் தரிசனம் மிகப் பழமையானது. இதன் ஆசிரியர் கபிலர். இவர் கி.மு.7ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம். அன்றைய தத்துவ ஞானிகளின் முக்கியக் கவலை, உலகத் தோற்றம் பற்றிய விளக்கம்; சாங்கியம் தந்த விடை: இந்த உலகமானது உணர்வற்ற ஒரு மூலப்பொருளிலிருந்து பிறந்தது (மூலப்பிரகிருதி) என்பதாகும். உலகில் ஐம்பூதங்களும் மூலப் பிரகிருதியிலிருந்து வந்தன என்பதன் மூலம், சாங்கியம் பொருள் முதல்வாதமாகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொண்டது. கருவிசார்ந்த விஞ்ஞான வளர்ச்சியில்லாத அந்த நாளில் மூலமான ஜடப்பொருளிலிருந்து சகலமும் தோன்றியது என்கிற விளக்கம் முக்கியச் செய்தியாகும்.

பின்னாளில் வேதாந்திகள் உள்புகுந்து, புருஷன் என்ற பெயரில் சடப்பொருளற்ற ஒரு மகா உணர்வினை உருவாக்கி, மூலப்பொருளுக்குச் சமமாக

வைத்துவிட்டார்கள். யோகம் என்கிற பெயரிலும் இந்தத் திருப்பணி நடந்தது. நாத்திகவாதமான இந்தச் சாங்கியத்தை வேதமரபு என்று சொல்லி, அதன் உயிர்ச்சத்தை வேதாந்திகள் உறிஞ்சிவிட்டார்கள். (சான்று: மணிமேகலை. நீலகேசி) (அருணன், தமிழரின் தத்துவ மரபு தொகுதி.1). மெய்யியல் அடிப்படையில் அமைந்த மதங்களைச் சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், தெய்வங்கள் சார்ந்ததாக மாற்றியமை இந்த வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் காணக் கிடைக்கின்றன. சமய உருவாக்கத்தில் மெய்யியலின் பங்கு என்ன என்பதை இந்தச் சான்றுகள் வழி நன்கறியலாம்.

பாரதிதாசன் சொல்லாடல்களும்

கண்ணோட்டங்களும்:

மங்காத தமிழ் மறவர்களின் வரலாற்றையெல்லாம் மங்க வைத்துத் தமிழர்களெல்லாம் அசுரர்கள் என்றும், தம்மைச் சுரர்கள் என்றும், நம்மையெல்லாம் அழகற்றோர், ஒழுக்கமிலார் என்றும் கூறினார்கள். மேலும், குரங்கினங்கள் குறுங்கரடிக் கூட்டம் என்றெல்லாம் இழிவு படுத்தினர்.

அரக்கரென்றார், அசுரர் என்றார், நம்மையெல்லாம் அழகற்றோர் ஒழுக்கமிலார் என வரைந்தார் சுரக்கவில்லை மலையருவி! உணர்ச்சி வெள்ளம் தோன்றவில்லை நெஞ்சத்தில் நமைமறந்தோம்

இராமன்:

வாலியின் பால் வஞ்சத்தைச் செய்த ராமன் வாலிக்கு மோட்சத்தை அருள் செய்தானாம்

ஆழ்வார்:

கோலைத்தன் வசமாக்கச் சதையை விற்ற கொடியவன்பேர் ஆழ்வானாம் உடன் பிறந்தீர்;

இந்திரன்:

கேலியொன்று கேட்டிரோ நரகன் என்போன், கீழ்ச்செயல்கள் செய்தானாம் சுரர்கட்கெல்லாம் ஏலாத செயல் செய்த பானியாம் - அவ்விந்திரனின் ஆட்சியையும் பறித்ததுண்டாம்

நரகன் வதம்:

பெண்ணினத்தைக் கொல்லாமை கடைபிடித்த பெரியானை, நரகன் எனும் தமிழ்ச்சேயைப் பெண்டாட்டி துணையனுப்பி, மானமின்றி பெருவெற்றி கிழித்தாராம் கண்ண வீரர் பண்டியகையாம்! தீவாளிஅந்த நாளாம். பல்லக்கை வழிசுட்டி அனுப்புகின்ற பெண்டுக்குப் போடுதல் போல் கழுத்துக்கோடி பெரிதுபெரிதாய் வாங்கி படையலிட்டே அணிந்திவும் வேண்டுமாம், அந்நாளில் அக மகிழ வேண்டுமாம். அதுவுமின்றித் தணியாத மகிழ்ச்சிதனை; அறிவைஅந்நாள் தலைமுழுக வேண்டுமாம், தமிழர் மானம் தணல் பட்டுப் படடென வெடித்த தென்று சாற்றுதல் போல் வெடி கொளுத்த வேண்டுமாம். இப்

பணியிட்டோர், ஆரியர்கள். தமிழர் என்னும் பண்டிதர்கள் இவற்றிற்குக் கவிதை செய்தார். இனாழிப்போர் அடிசுமக்கும் படிச்ச வர்கள்! இனமழிப்பார் அடிசுமக்கும் படிச்ச வர்கள்! கனலென்று நடுங்கினரோ? நம்மினத்தைக் கசந்தாரோ? வற்றியதோர் ஓலையைப் போல் மனம் சுருண்டு போனாரோ ? தம்மைத்தாமே மறந்தாரோ; ஐயகோ தமிழர் தம்முன் முன மிருந்தார் சிலகம்பர்: விட்டதாலே முளைத்தகம் பக்கிளைகள் மும்ம டங்கோ?

புலமையோர், இலக்கணிகள், தர்க்க வல்லுநர் போன்றோர் தொழிற்படும் மெய்யியல் துறை போன்று அல்லாது, சாமானியர் கைக்கொள்ளும் மதத்தின் பரிமாணம் என்பது பண்டிகை நாட்களேயாகும். ஒரு சமுதாயத்தின் பேரெண்ணிக்கையினர் பங்கு கொள்ளும் பண்டிகைத் தடத்தில் தான் இன வெறுப்பு, பால் பாகுபாடு, உருவக் கேலி, வேறுபாடுகளைப் பகடிசெய்தல் போன்றவை ஆழமாக ஊன்றப்பட்டுள்ளன. மதத்தின் இருப்பைப் பெருந்திரளான மக்களின் பொது நினைவில் (Common memory) பதிய வைத்திருப்பதில், பண்டிகைக் கொண்டாட்டங்களின் பங்கு, சமய அமைப்பு விதிகளின் படி மிக ஆழமானது.

சமஸ்கிருதம் (தீய வட சொல்):

கோயில் மணவாயில்களில் கொஞ்சதமிழ் நீக்கி தங்கள் தீய வடசொல் புகுத்தும் தெக்கணாமுட்டி கட்கெல்லாம் போய் அளக்கும் காங்கிரசா எங்கள் தமிழை - இங்கு காத்ததென்று புகன்றனை கண்ணு மில்லையா?

தமிழ் நூல்:

பேய்களை நாம் கண்டதில்லை பேருலகில் என்தமிழா அன்று தமிழ்நூல் அழித்தார்கள் ஆரியர்கள் இன்று தமிழ் வேறுபாடு எண்ணிவிட்டார் என் தமிழா

(பாரதிதாசன் பன்மணித்திரள், பக்.1461 - 1462)

பேதம் - வெள்ளையர் ஆட்சி:

வேதத்தின் பேர்சொல்லி தெற்கை வளைக்க விளைத்தனர் சூழ்ச்சிகள் அந்நாள் - வந்த வெள்ளையர்கள் ஆட்சி தொலைப்பதன் பேரால் சாதி மதங்கள் வடவர் காலூன்றும் சார்க்கட்டானது கண்டோம் - மக்கள் தாயகம் காக்கத் திராவிட மக்கள் அனைவரும் ஒன்றெனக் கொண்டோம்!

(பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், ப.1529)

நிறைவுரை:

புராண இதிகாசக் குறிப்புகளின் படி 'இந்து' (சனாதனம்) என்கிற மதம் காலமற்ற காலத்தில் இயங்கி வருவது என்பதை அறிகிறோம். ஆனால் 19, 20-ஆம் நூற்றாண்டில் உருவான பிரிட்டிஷ் காலனிய ஆட்சியை எதிர்த்து, இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட குடிமைச் சமூகப் பரிமாணங்களை (இசுலாம், கிறித்துவம் தவிர்த்து) ஒரு சமயமாகத் திரட்டிக் கொள்ளும் விந்தையான நேர்வு நிகழ்ந்ததை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் சிலர் விண்டு உரைத்துள்ளனர். இந்த நேர்வுக்குப் பிறகே, இந்தியாவின் பூர்வீக மற்றும் பெரும்பான்மை மதம் இந்து மதமே எனும் வாதம், அரசியல் சமூக வெளியில் முழக்கமாக மாறத் தொடங்கிற்று.

பெருந்திரளான மக்களின் மனத்தில், உடலில், வாழ்க்கைப்பாடுகளில் ஓர் அருவப்பொருளாக ஊடுருவி, ஆனால் அழுத்தம் திருத்தமாக

அன்றாடக் கடைபிடிக்கலாக, நியமங்களாக, ஒழுகலாறுகளாகப் பற்றிக் கொண்டிருப்பதை உருவி எடுத்து, அறிவுப்புலத்தில் அதைப் பொருண்மைத் தோற்றத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்து, வெகுஜன விமர்சனச் சொல்லாடலுக்கு உட்படுத்தியதே, பாரதிதாசனின் இலக்கிய ஆக்கங்களின் சிறப்பான பகுதி என்று கொள்ளத்தக்கதாகும். சமய அமைப்பு விதிகளைப் புரிந்து கொள்வதன் மூலம் மட்டுமே, முன்பு கூறிய வெகுஜன விமர்சனின் சொல்லாடல்களைக் கூர்மைப்படுத்த இயலும். இதில் பாரதிதாசனின் ஆக்கங்கள் - தொன்மைக் கால, மத்திய கால, நவீன கால இலக்கியப் படைப்பாளிகள் எல்லாமிருந்தும் பலபடிகள் முன்னேறி நிற்பதாகும்.

19 - 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வளர்ந்து வருகிற மொழி/இன உணர்ச்சிக்கு அடிப்படை, தொன்மைக் காலத் திணைநிலை இலக்கியச் சிந்தனைகளே ஆகும். ஆனால் வேத வழிப்பட்ட சிந்தனைகள், திணைநிலைச் சிந்தனைகளை வென்றடக்கித் தமிழ்பேசும் நிலப்பரப்பில் ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிலைபெற்று நிற்கின்றன. திணைநிலை வழிவந்த மொழி-இனத் தேய உணர்ச்சியை மீண்டும் வாழ்வியக்கத்தின் மையத்திற்குக் கொண்டுவருவதே பாரதிதாசனின் முதன்மை குறிக்கோளாகும். அதற்குக் குடிமை வாழ்விற்குள் செல்வாக்கு செலுத்துகிற சமயத்தின் அமைப்பு விதிகளை உணர்ந்து தெளிந்து, அதற்கு முறிமருந்தாக, சுயமரியாதை, சனநாயகம், சோசலிசம், மொழி-இன உணர்ச்சி போன்றவற்றையே மாற்றாக நிறுத்துவதைப் பார்க்கிறோம்.

இந்த மொழி-இனத் திரட்சி என்கிற நிகழ்வுப்போக்கிற்கு முற்படு தேவைகளாக ஆரியர் குடியேற்றம், கங்கை, சிந்து ஆற்றங்கரைகளில் அமைந்த குடியமர்வுகள், அக்கம்பக்கமாக அமைந்திருந்த

திணைநிலைக் குடிகள், வழிவளர்ந்த பேரரசுகளோடு புரோகித உறவு கொண்டமை, பிறகு நாவலந்தேயம் (இந்தியா) முழுமையும் அகற்சி மேற்கொண்டமை, உற்பத்தி சார்ந்த உழைப்புச் சக்தியாக வளராமல், அப்பால்மை உலகுக்கான இறைத்தரகு அலகாகத் தம் குழுவை வார்த்தெடுத்துக் கொண்டமை, இந்தியாவின் பல்வேறு சாம்ராஜ்யங்களோடு, வேள்வி, சடங்கு, பண்டிகைகள், நுண்கலைத் துறைகள் சார்ந்து பிணைப்பு கொண்டமை, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியும் அதன் தொடர்ச்சியான காலனீய அரசிலும், உயர் அதிகாரப் பொறுப்புகளில் இருந்து கொண்டே சநாதனப் பண்பாட்டைக் காத்து வந்தமை, விடுதலை பெற்ற இந்திய அரசில் தனிப்பெரும் அதிகார மண்டலமாக உயர்ந்தமை என்கிற சமூக வரலாற்று அணுவியக்கங்களும் புரிந்து கொள்ளப்படுவது ஓர் இன்றியமையாத தேவையாகும்.

இவ்வனைத்தின் கூட்டிணைவோடே மேற்சொன்ன மொழி-இனத் தேயத் திரட்சியைப் பாரதிதாசன் விளங்கிக்கொண்டும், விண்டிரைத்தும் வந்தார் எனலாம்.

குறிப்புதவி நூல்கள்:

1. இசையமுது, பாரதிதாசன்.
2. அகத்தியன் விட்ட புதுக்கரடி, பாரதிதாசன்
3. தேனருவி, பாரதிதாசன்
4. பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1 & 2
5. பாரதிதாசன் பன்மணித்திரள்

ஆசிரியர் குறிப்பு:

பேராசிரியர் மணி கோபன்னீர்செல்வம் அவர்கள், சென்னையிலுள்ள உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில், பாவேந்தர் பாரதிதாசன் ஆய்வு இருக்கையில் பணியாற்றி வருகிறார்.

